

Да ли заиста не видимо, или се, што је још горе, својски трудимо да не видимо како се над светом Српском православном црквом, суштином нашег постојања, надвијају језици ђавољег пламена намерени да је сатру занавек?!

Заиста је задњи час да оно саборно у нама надвиси и надвлада приземно, погано и лично, јер црква заиста јесте суштина нашега постојања!

Верних колико и неверних, јер толико пута написах да када и ми посумњамо, или не верујемо у Господа, он не сумња у нас и верује безрезервно!

Верујућима не треба објашњавати, неверујућима, пак, објасним да је и то што не верује опет Божија милост јер у православљу нема морања нити страха од Господа, већ чисте и питке љубави која нит гони, нити надгорњава, но вазда ту, чека, кад човек заиште па се читава распе по њему и свије копрену смираја, спокоја и благости меке која се не да описати.

Заправо, ништа лакше до описати је: вера Бога у човека и вера човека у Бога, ето, толико једноставно а тако насушно.

Ваљда зато што је толико једноставно волети и бити вољен у цркви видимо горостаса под чије се скуте вазда можемо привити, но тај горостас је једнако и нејаки, рањени птић што вапије да га сачувамо од врана и јастреба.

Данас су дани када нам ваља, можда као никада до сад, понети и поднети и више неголи што можемо да поднесемо, јер црква је за нас носила и подносила јада и мука од којих би и васељена немоћно проплакала, али света Српска православна црква није!

За свакога од нас је пострадала и васкрсла, небројено пута, ћутке, кријући где крвари и где распорену дроб распећима вида.

Не тражи Господ да доказујемо љубав њему, но љубав себи.

Не иште да бранимо олтаре у богомољама већ богомоље у себи, олтаре у ближњима, литургије у прецима и причешћа у потомцима.

Не моли нас црква но се моли за нас, а ово су дани кад нам се ваља помолити да будемо достојни вере своје, гробова и колевки својих, крста што благословено носимо- па саборно стати на међу векова прошлих и будућих!

Међу на коју је ударила свакојака олош!

Овдашња, властодржна и властожеља!

Милогорска ђавоља накот!

Белосветски јахачи апокалипсе, сви ко један!

Знају оно што ми заборављамо- ископај Србину очи, видеће и даље и јасније и без њих, ништа му не можеш, али сатри Србину цркву- ништа очињим видом више видети неће!

Верујући и неверујући једнако, јер Бога оба дозивају...

